

finiciju, da je korisno za rješenje svih problema, pa sam njegov pobijatelj dokazuje da ono dovodi do spoznaje uzroka.

A za definiciju je, vođen istinom, u istom 14. poglavlju rekao da je počelo svake spoznaje: »Ono što ide¹⁵ s onim što se sastavlja iz pojedinačnog, bit će jasno po definicijama, jer je definicija počelo svega koje je jednostavno.« Čini se ipak da mu je to protiv volje, pod prisilom istine, izletilo iz usta, jer se inače u svojoj dijalektici ne bavi drugim nego dokazom, jer mu je definicija ili dokaz ili počelo ili završetak dokaza, a dijeljenje služi definiciji.

O četvrtoj metodi, analitičkoj, nema ni riječi, premda je njezinim imenom naslovio knjige.¹⁶ A Platonova dijalektika ima i to i još nešto drugo uči. Čini se, naime, da na kraju 6. knjige *Države* uspostavlja dvostruku analizu: »da oni što se bave geometrijom i računom i takvim stvarima, pretpostavljajući parni i neparni broj, likove, tri vrste kutova i drugo tome srodno kod svake metode, čineći to, kao oni koji znaju, postavljajući hipoteze ne žele o tome položiti nikakav račun ni sebi, niti drugima, kao da je to svakom očito; započinjajući od tih hipoteza, raspravljajući o ostalom, završavaju očito kod onoga kad su pristupili razmatranju.« A prije je rekao o misaonom rezanju crte: »Duša služeći se

¹⁵ Termin *accidentia* obično nije prijevod za συμβαίνοντα, nego za συμβεβηκότα.

¹⁶ Tj. *Prva i Druga analitika*.